

Sygn. akt IV *Ka* 460/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Roger Michalczyk (sprawozdawca)

Sędziowie SO Adam Sygit

SO Małgorzata Lessnau-Sieradzka

Protokolant sądowy Mateusz Pokora

przy udziale Jarosława Bittnera Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Bydgoszczy

po rozpoznaniu dnia 20 sierpnia 2015 r.

sprawy **A. L.** s. M. i T., ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 226§1k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 2 kwietnia 2015 roku - sygn. akt XI K 214/14

uchyla zaskarżony wyrok, a na podstawie art. 435 k.p.k. także wobec oskarżonej M. W. i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Bydgoszczy do ponownego rozpoznania.

sygn. akt IV *Ka* 460/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, wyrokiem z 2 kwietnia 2015r., sygn. akt XI K 214/14:

I. oskarżoną M. W. uznał za winną tego, że w dniu 28 kwietnia 2013 roku w B. w okolicy skrzyżowania ulic (...), znieważyla funkcjonariusza Policji sierż. P. P. podczas przeprowadzanych czynności służbowych - legitymowania, kierując wobec niego słowa powszechnie uznane za obelżywe, przy czym czynu tego dopuściła się w okresie 5 lat po odbyciu kary w wymiarze co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 18.11.2010 roku do 27.09.2011 roku orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy sygn. III K 609/08, tj. występku określonego w art. 226 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 226 § 1 kk skazał ją na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżoną M. W. uznał za winną tego, że w dniu 28 kwietnia 2013 roku w B. w okolicy skrzyżowania ulic (...), znieważyla, a następnie naruszyła nietykalność cielesną funkcjonariusza Policji sierż. P. Z. podczas przeprowadzanych czynności służbowych - legitymowania, kierując wobec niego słowa powszechnie uznane za obelżywe, a następnie kopiąc w nogę, przy czym czynu tego dopuściła się w okresie 5 lat po odbyciu kary w wymiarze co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 18.11.2010 roku do 27.09.2011 roku orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy sygn. III K 609/08, tj. występku określonego w art. 222 § 1 kk w zb. z art.

226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to w myśl art. 11 § 3 kk, na podstawie art. 222 § 1 kk skazał ją na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wyżej orzeczone wobec oskarżonej M. W. kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył karę łączną roku pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wyżej orzeczonej wobec oskarżonej M. W. łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonej na okres próby 4 (czterech) lat;

V. na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł wobec oskarżonej M. W. grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

VI. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonej na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania w dniach 28.04.2013 i 29.04.2013 roku, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;

VII. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł od oskarżonej M. W. na rzecz pokrzywdzonego P. Z. zapłatę kwoty 300 (trzystu) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

VIII. oskarżonego A. L. uznał za winnego tego, że w dniu 28 kwietnia 2013 roku w B. w okolicy skrzyżowania ulic (...), znieważył funkcjonariuszy Policji sierż. T. J., sierż. P. P., sierż. P. Z. podczas przeprowadzanych czynności służbowych - legitymowania, kierując wobec nich słowa powszechnie uznane za obelżywe, tj. występku określonego w art. 226 § 1 kk i za to na podstawie art. 226 § 1 kk skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IX. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wyżej orzeczonej wobec oskarżonego A. L. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby 4 (czterech) lat;

X. na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego A. L. grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

XI. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania w dniach 28.04.2013 i 29.04.2013 roku, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;

XII. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł od oskarżonego A. L. na rzecz pokrzywdzonego:

- P. Z. zapłatę kwoty 200 (dwustu) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,

- T. J. zapłatę kwoty 200 (dwustu) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

XIII. zwolnił oskarżonych od obowiązku uiszczenia opłaty i ponoszenia kosztów postępowania w pozostałym zakresie, obciążając nimi w całości Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego A. L., który zaskarżył wyrok w całości i zarzucając wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych domagał się zmiany zaskarżonego wyroku, ewentualnie jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja była o tyle zasadna, iż jej rozpatrzenie skutkować musiało uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, także wobec oskarżonej M. W. na podstawie art. 435 kpk.

Przepis art. 226 § 1 został zmieniony przez ustawę z 9 maja 2008 r. (Dz. U. Nr 122, poz. 782) w ten sposób, iż penalizacji na jego podstawie podlega znieważenie funkcjonariusza **podczas i w związku** z pełnieniem obowiązków

służbowych. Pierwotne brzmienie tego przepisu, w którym występowała alternatywa obu przesłanek (podczas "lub" w związku) zostało zakwestionowane przez TK w wyroku z dnia 11 października 2006 r. (P 3/06, Dz. U. Nr 190, poz. 1409). Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 226 § 1 w zakresie, w jakim penalizował znieważenie funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej, dokonane niepublicznie lub dokonane publicznie, lecz nie podczas czynności służbowych, było niezgodne z art. 54 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji. Niewłaściwe zatem było stanowisko Sądu Rejonowego wyrażone w uzasadnieniu (str. 6), gdzie stwierdzono, iż ustawodawca określił znamiona przestępstwa z art. 226§1 kk alternatywnie, a zachowanie polegające na znieważeniu musi mieć miejsce podczas albo w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Konsekwencją tego stanowiska Sądu Rejonowego było przypisanie oskarżonemu A. L. odpowiedzialności za czyn polegający na znieważeniu funkcjonariuszy Policji podczas przeprowadzanych czynności służbowych – legitymowania, ale „bez związku z pełnieniem obowiązków służbowych” w rozumieniu art. 226§1 kk (pkt VIII wyroku). Taki sam błąd został popełniony w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonej M. W. (pkt I wyroku). Sąd Okręgowy wobec braku apelacji prokuratora nie był uprawniony do dokonywania korekty orzeczenia poprzez właściwe określenie znamion czynów przypisanych wyżej wymienionym oskarżonym. Należy zatem stwierdzić, iż ustalony przez Sąd I instancji stan faktyczny nie pozwalał na przyjęcie, iż oskarżeni swoim zachowaniem wyczerpali znamiona występku z art. 226 § 1 k.k. Zachodzi zatem ujemna przesłanka procesowa z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. Jednocześnie jednak zbyt daleko idące byłoby uniewinnienie oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów. Należy bowiem dostrzec to, że zachowania będące przedmiotem postawionych im zarzutów mogą wyczerpywać znamiona również innego czynu zabronionego np. z art. 216 § 1 k.k. W tej sytuacji, uniewinnienie stworzyłoby stan powagi rzeczy osądzonej, co definitywnie, a jednocześnie przedwcześnie i bezzasadnie pozbawiłoby pokrzywdzonych, a także oskarżyciela publicznego (w trybie art. 60 § 1 k.p.k.) możliwości ścigania sprawcy. W tych okolicznościach konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku, na podstawie art. 435 kpk także wobec oskarżonej M. W., wobec której zaistniały te same okoliczności. Dodać należy, iż w związku z koniecznością ponownego ukształtowania wymiaru kary wobec oskarżonej M. W., ewentualnego orzeczenia kary łącznej po ponownym rozpoznaniu sprawy zasadne stało się uchylenie wyroku w całości w stosunku do tej oskarżonej.